

Enkel als ik God meer liefheb

Marieke van Baest

'Hier is een vergezicht dat door de goedheid van God getoond werd aan een vrome vrouw en haar naam is Juliana, die kluiszusters in Norwich en die nog in leven is in het jaar onzes Heren 1413...' zo stelt degene die de teksten van vrouwe Juliana van Norwich (1342-na 1416) heeft overgeschreven haar aan ons voor in het Amherst manuscript.

Juliana was een kluiszuster die een groot deel van haar leven heeft doorgebracht in een kluis. Deze was gebouwd tegen de kerk van de heilige Juliana in Norwich. Bij haar kluis hoeven we ons niet een klein celletje voor te stellen. De kluis van Juliana was een klein huisje met een woongedeelte, een keuken, een gemak en een gebedsgedeelte. In dat gebedsgedeelte is een venster aangebracht dat Juliana uitzicht gaf op het altaar van de kerk. Zo kon zij zo vaak zij wilde de eucharistie mee vieren. De communie kon haar worden aange-

reikt via datzelfde venster. Er was ook een deur naar de buitenwereld. Maar die is door Juliana maar één keer gebruikt: toen zij haar kluis binnenging. De keuze voor het kluiszustersleven was zo definitief, dat die onderstreept werd met een dodenmis waarna de kluiszuster op een dodenbaar uit de kerk werd weggedragen, de kluis in. Toch is deze deur niet dichtgemetseld. Die is in gebruik gebleven: voor de bediende van Juliana. Een vrouw die boodschappen voor Juliana deed en voor haar maaltijden zorgde.

Zo werd Juliana in staat gesteld zich helemaal te concentreren op haar leven van gebed en dienstbaarheid aan haar medemensen. Want als kluiszuster midden in de stad, leefde zij geen leven van volstrekte afzondering en eenzaamheid. Velen die de markt kwamen bezoeken, klopten bij haar aan om geestelijke raad en bijstand. Daarom was in de kluis ook een venster aangebracht dat uitzicht

bood op het marktplein. Zo kon Juliana de geestelijke leiding bieden waar zo velen om verlegen zaten en deze specifieke Engelse 'pastorale variant van het Karthuiszuster-ideaal' behartigen. Toen Juliana op schrift stelde wat zij vanwege DieEne had mogen zien, bleef zij trouw aan haar pastorale gedrevenheid: aan gemeenschap bouwen, mensen begeleiden op hun geestelijke weg en perspectief bieden.

In het achtste hoofdstuk van de lange versie van haar 'Book of Showings' schreef zij dan ook: ... 'Alles wat ik van mijzelf zeg, dat bedoel ik te zeggen van al mijn medechristenen. Want in het geestelijk vergezicht heb ik van onze

Heer geleerd dat Hij het zo bedoelt. En daarom bid ik jullie allen, om godswil, en raad jullie voor je eigen goed aan dat je ophoudt aandacht te schenken aan een ellendige aan wie het getoond werd en dat je krachtig, wijs en deemoedig in God schouwt die het uit zijn hoffelijke liefde en eindeloze goedheid in het algemeen zou willen tonen, tot troost van ons allen. Want het is Gods wil dat jullie het opnemen met grote vreugde en toeneiging, alsof Jezus het aan jullie getoond had... Ik ben niet goed vanwege het vergezicht, enkel als ik God meer liefheb. En voor zover jullie God meer beminnen, betekent het meer voor jullie dan voor mij'. Die nuchterheid, die gerichtheid op het geestelijk welzijn van anderen, die gemeenschapszin, dat gebrek aan belangstelling voor eigen voortreffelijkheid, dat maakt vrouwe Juliana tot een zo doeltreffende geestelijke gids. Voor haar eigen tijdgenoten en voor ons niet minder.